

สถาปนา พุทธศักราช ๒๔๙๓

สยามรัฐ

ปีที่ ๔๓

ฉบับที่ ๑๔๖๓๓ วันอาทิตย์ที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๓๖

ช่างแท่งและช่างแผ่นรมควัน

ส่วนวิจัย
ธนาคารไทยทนุ จำกัด

ห้องสมุดกรมวิทยาศาสตร์บริการ

สภาพทั่วไป

ยางแท่ง (TTR) และยางแผ่นรมควัน (RSS) นับว่าเป็นสินค้าทางการเกษตรที่สามารถซื้อขายได้ให้กับประเทศกว่าสองหมื่นล้านบาท ในปี 2535 เนื่องจากได้มีการพัฒนาคุณภาพสินค้าให้สูงขึ้น โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น อุตสาหกรรมยางรถยนต์ ถุงมือยาง รองเท้า เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ทำให้ความต้องการใช้ยางแท่ง และยางแผ่นรมควันมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น

การผลิต

ยางแท่ง (TTR) มีจำนวนโรงงานผลิตทั้งประเทศ 38 โรงงาน กำลังการผลิตประมาณปีละ 624,240 ตัน ทั้งนี้มีโรงงานที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจาก BIO จำนวน 16 โรงงาน และมีกำลังการผลิตรวมปีละ 147,800 ตัน

ยางแผ่นรมควัน (RSS) มีจำนวนโรงงานทั้งประเทศ 98 โรงงาน กำลังการผลิตรวม 1,515,345 ตัน/ปี จังหวัดที่มีจำนวนโรงงานมากที่สุด คือ จังหวัดสงขลา และมีกำลังการผลิตเป็นอันดับหนึ่งประมาณร้อยละ 30.2 ของกำลังการผลิตรวม รองลงมาได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช และศรีวิ

ประมาณการผลิตยาง ในปี 2536 ทั่วโลกผลิตยางธรรมชาติได้ ประมาณ 5.59 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า ประมาณร้อยละ 3.33 ซึ่งมีไทยเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติได้มากเป็นอันดับหนึ่งของโลก โดยในปี 2536 ประมาณว่าไทยผลิตยางธรรมชาติได้ 1.46 ล้านตัน ปริมาณความต้องการบริโภคในประเทศประมาณ 120,000 ตัน ขณะที่ประเทศอินโดนีเซีย ผลิตได้เพียง 1.37 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าประมาณร้อยละ 3.01 ดังตาราง

การผลิตยางแท่ง (Block Rubber) หรือ TTR คือการนำเอาน้ำยางหรือยางแผ่นดิบผสมกับยางเครพ (เศษยาง ขี้ยางเส้น ยางก้อน โดยผ่านเครื่องเครพ) นำมาทำให้สะอาด แล้วเอามาอบให้แห้งและอัดให้เป็นแท่ง ซึ่งนับว่าเป็นวิธีการช่วยปรับปรุงยางธรรมชาติให้มีมาตรฐานมากขึ้น ยางแท่งที่ผลิตได้มี 5 ชนิดคือ

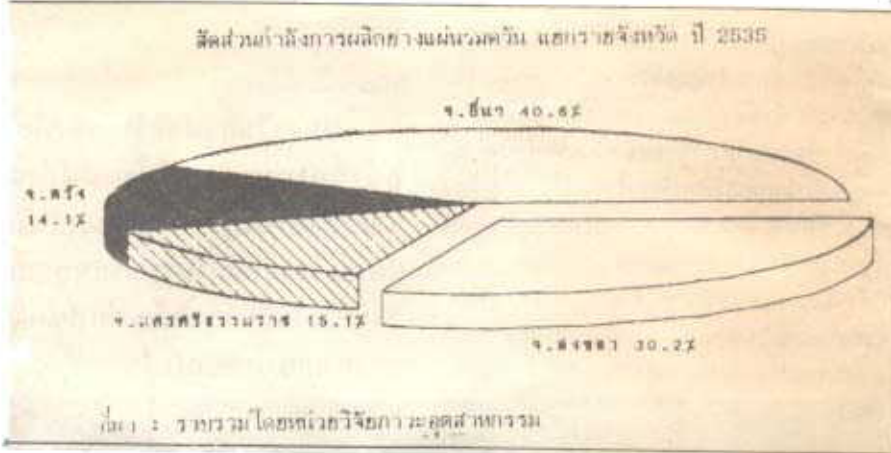
1. ยางแท่ง TTR 5L
2. ยางแท่ง TTR 5
3. ยางแท่ง TTR 10
4. ยางแท่ง TTR 20
5. ยางแท่ง TTR 50

วัตถุดิบที่ใช้

น้ำยาง
น้ำยางและยางแผ่นดิบชั้น 1
ยางแผ่นดิบชั้น 1 และชั้น 2
ยางแผ่นดิบชั้น 3 ยางกันฉนวน ยางเส้นหรือขี้ยาง และเศษยางแผ่น

ยางกันฉนวน ยางเส้นหรือขี้ยาง และยางก้อน ประเทศไทย เริ่มทดลองผลิตยางแท่ง ในปี 2510 และปี 2512 เริ่มมีการผลิตมากขึ้น แต่มีผลผลิตเพียง 54 ตันเท่านั้น เนื่องจากประสบปัญหาในด้านการผลิตการตลาด ในปี 2535 ไทยผลิตยางแท่งได้ประมาณร้อยละ 12 ของผลผลิตยางธรรมชาติทั้ง

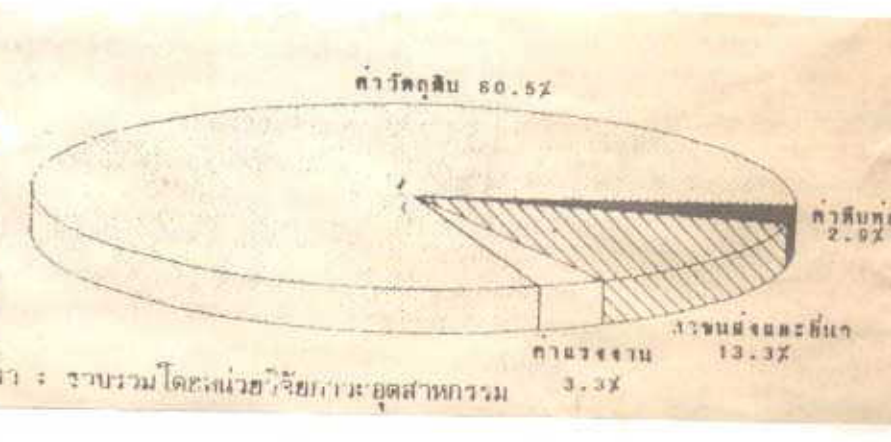
หมด ทั้งนี้เพราะยางแท่งกำลังเป็นสินค้าที่ตลาดต่างประเทศมีความต้องการเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะยางแท่งชนิด TTR 20 ซึ่งใช้ในอุตสาหกรรมผลิตยางรถยนต์ ที่มีอัตราส่วนการใช้เพิ่มขึ้น โดยการผลิตรายแท่งประมาณร้อยละ 95 เป็นการผลิตรายแท่ง TTR 20 การผลิตรายแท่ง (TTR) ประมาณร้อยละ 80.5 จะเป็นค่าวัตถุดิบ (ยางแผ่นดิบ ขี้ยาง เศษยาง) ค่าหีบห่อและวัตถุดิบใช้ในการหีบห่อ ประมาณร้อยละ 2.9 ฯลฯ ดังกราฟ

ผลผลิตยางธรรมชาติ รายประเทศ ปี 2535-2536

ประเทศ	ผลผลิต		อัตราการเพิ่ม/ลด
	ปี 2536*	ปี 2535	
ไทย	1.46	1.40	4.29
อินโดนีเซีย	1.37	1.33	3.01
มาเลเซีย	1.21	1.23	-1.63
อื่น ๆ	1.55	1.45	6.90
รวม	5.59	5.41	3.33

ที่มา : องค์การศึกษายางระหว่างประเทศ (IRSG)
หมายเหตุ : * ประมาณการ

การผลิตยางแผ่นรมควัน ประเทศไทยผลิต
 ยางแผ่นฯ ได้ซึ่งร้อยละ 76 ของผลผลิตทั้งหมด
 โดยเฉพาะการผลิตยางแผ่นฯชั้น 3 ผลิตได้ประมาณ
 ร้อยละ 75-80 ของการผลิตยางแผ่นฯ สาเหตุที่ไทย
 สามารถผลิตยางแผ่นฯ ได้จำนวนมาก เนื่องจากไทย
 มีตลาดที่แน่นอน ประกอบกับการผลิตยางแผ่นฯ
 เหมาะสมกับสภาพของชาวสวนยางขนาดเล็ก ซึ่งใช้
 เครื่องมือผลิตต่าง ๆ ยางแผ่นฯที่มีการผลิตแปง
 ให้ดังนี้

1. ยางแผ่นฯชั้น 1 เป็นยางแผ่นบาง สะอาด
 ขนาดสม่ำเสมอ จะมีน้ำหนักมาตรฐานประมาณ
 800-1,200 กรัม/แผ่น ไม่มีสิ่งปนเปื้อน ไม่มีรา
2. ยางแผ่นฯชั้น 2 เป็นยางแห้งสะอาด ไม่
 มีตำหนิปราศจากรอยเปื้อนหรือฟอง ไม่มีทราย
 และสิ่งเจือปนอื่น ๆ ขณะที่ทำการห่อ ยางชั้น
 นี้เมื่อห่อแล้ว มีราสนิมหรือราแดง ได้ไม่เกินร้อยละ
 5 ของก้อนยาง
3. ยางแผ่นฯชั้น 3 เป็นยางแผ่นฯที่มีสีไม่ใส
 มีฟองอากาศ มีมลเป็ลือกยางปนเล็กน้อย ยางแผ่นฯ
 ที่ห่อ มีราได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของก้อนยาง
4. ยางแผ่นฯชั้น 4 มีฟองหรือสิ่งเจือปนขนาด
 กลาง มีฟองอากาศ มีรอยเปื้อนจาง ๆ มีการรมควัน
 จนสีคล้ำ ยางแผ่นฯที่ห่อ มีราสนิมหรือราแดง ได้
 ไม่เกินร้อยละ 20 ของก้อนยาง
5. ยางแผ่นฯ ชั้น 5 มีฟองหรือสิ่งเจือปนขนาด
 ใหญ่ มีฟองอากาศ มีรอยฟองเล็ก ๆ มีสีคล้ำเหนียว
 เหนะหนะเล็กน้อย มีราสนิมไม่เกินร้อยละ 30 ของ
 ก้อนยาง

ราคาขาย การเคลื่อนไหวของราคาขาย มีแนว
 ไปไม่พาดราคาตลาดโคกเขย และโกเบ ซึ่งมีความ
 เคลื่อนไหวเร็วกว่าตลาดอื่นมาก ทั้งนี้ตลาดหลักของ
 ไทยอยู่ที่ญี่ปุ่น

ราคายางแผ่นรมควัน ชั้น 1,2,3. จะมีราคา
 แตกต่างกันไปไม่มาก โดยเฉลี่ยแล้วราคายางแผ่นฯ ชั้น
 1 จะมีความสูงกว่าราคาของยางแผ่นฯชั้นอื่น ๆ เนื่องจาก
 สะอาดกว่า ไซกว่า คือ ราคาของยางชั้น 1 ในปี 2535
 จะต่างกัน 0.57 บาท/กิโลกรัม และราคาของยางแผ่นฯ
 ชั้น 2 ต่างจากชั้น 3 ประมาณ 0.48 บาท/กิโลกรัม

จากกราฟ จะเห็นได้ว่า ราคาของยางแผ่นรมควัน
 ชั้น 3 ตลาดหลักใหญ่ ปี 2535 มีราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ
 18.05 บาท เพิ่มขึ้นจากกิโลกรัมละ 17.57 บาท ใน
 ปีก่อนหน้าประมาณร้อยละ 2.74

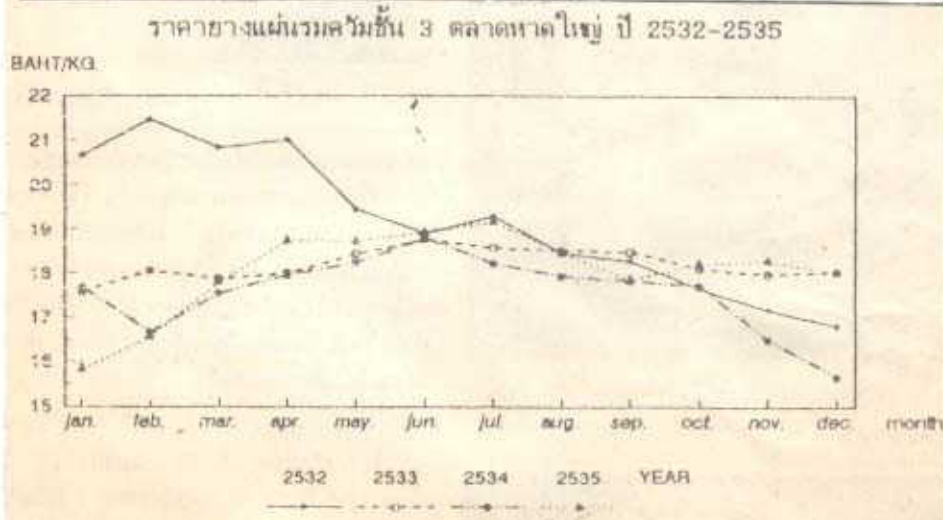
การตลาด

**โครงสร้างตลาดยาง ในปัจจุบัน มี 2
 ลักษณะ คือ**

1. ตลาดของผู้ซื้อ คือ ชาวสวนขนาดเล็กมี
 จำนวนมากผลิตยางแผ่นดิบ เวลาขายจะขาย
 มีอำนาจการต่อรองต่ำ ด้วยเหตุนี้ผู้ซื้อจึงมีอำนาจ
 ต่อรองในการซื้อ
2. ตลาดของผู้ขาย คือ ชาวสวนที่ผลิตยางคุณภาพดี
 และปรับปรุงคุณภาพยาง เวลาขายจะขาย
 รวมกันเป็นปริมาณมาก มีอำนาจการต่อรองกับผู้ซื้อ
 มากกว่าตลาดแรก และสามารถจำหน่ายในตลาดใหญ่หรือ
 จำหน่ายกับพ่อค้าส่งออกโดยตรงได้ ซึ่งจะได้อา
 ดิกว่า

ตลาดในประเทศ ยางแห้งและยางแผ่นฯ
 ประมาณร้อยละ 5 นั้นจะถูกนำไปแปรรูป หรือ
 จำหน่ายให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศ
 ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตรถยนต์และอุปกรณ์
 อื่น ๆ ยางรีดของ รองเท้า เป็นต้น สัดส่วน
 ปริมาณการใช้ในประเทศ พบว่า ประมาณร้อยละ
 31.5 จะใช้ในรูปแบบแท่ง(TTR) และในรูปแบบยาง
 แผ่นรมควัน (RSS)ประมาณร้อยละ 27.9

ตลาดต่างประเทศ ยางแห้งและยางแผ่นฯ
 กว่าร้อยละ 90 เป็นผลผลิตเพื่อการส่งออก เนื่อง
 จากไทยเป็นผู้ส่งออกอันดับหนึ่ง เพราะความต้อง
 การใช้ของตลาดโลกมีมากขึ้น โดยมีผู้ส่งออกรายใหญ่
 จำนวน 4 ราย มีส่วนแบ่งตลาดรวมประมาณร้อยละ
 40 ของปริมาณการส่งออกของประเทศ คือ บริษัท
 ยางไทยปิคนิค จำกัด มีส่วนแบ่งตลาดส่งออก
 ประมาณร้อยละ 15-17 รองลงได้แก่ บริษัทไทย-
 สรรพ์วิบเบอร์ จำกัด บริษัทเซาท์แลนด์วิบเบอร์
 จำกัด บริษัทศรีศรีวิบเบอร์ จำกัด ประมาณร้อยละ
 10.8 และ 7 ตามลำดับ

การผลิตยางแผ่นรมควัน ประเทศไทยผลิต
 อย่างแม่นยำ ได้ถึงร้อยละ 75 ของผลผลิตยางทั้งหมด
 โดยเฉพาะการผลิตยางแผ่นรมควัน 3 ชนิดได้ประมาณ
 ร้อยละ 75-80 ของการผลิตยางแผ่นรมควัน สาเหตุที่ไทย
 สามารถผลิตยางแผ่นรมควัน ได้จำนวนมาก เนื่องจากไทย
 มีตลาดที่แน่นอน ประกอบด้วยการผลิตยางแผ่นรมควัน
 เหมาะสมกับสภาพของชาวสวนยางขนาดเล็ก ซึ่งใช้
 เครื่องมือผลิตยางง่าย ๆ ยางแผ่นรมควันที่มีการผลิตแบ่ง
 ได้ดังนี้

1. ยางแผ่นรมควัน 1 เป็นยางแผ่นบาง สะอาด
 ขนาดสม่ำเสมอ จะมีน้ำหนักมาตรฐานประมาณ
 800-1,200 กรัม/แผ่น ไม่มีสิ่งปนเปื้อน ไม่มีรา
 2. ยางแผ่นรมควัน 2 เป็นยางแห้งสะอาด ไม่
 มีตำหนิปราศจากรอยเปื้อนหรือฟอง ไม่มีทราย
 และสิ่งเจือปนอื่น ๆ ขณะที่ทำการท่อยาง ยางขึ้น
 นี้เมื่อห่อแล้ว มีราสนิมหรือราแดง ได้ไม่เกินร้อยละ
 5 ของก้อนยาง
 3. ยางแผ่นรมควัน 3 เป็นยางแผ่นรมควันที่มีสีไม่ใส
 มีฟองอากาศ มีผงเปลือกยางปนเล็กน้อย ยางแผ่นรมควัน
 ที่ห่อ มีราได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของก้อนยาง
 4. ยางแผ่นรมควัน 4 มีผงหรือสิ่งเจือปนขนาด
 กลาง มีฟองอากาศ มีรอยเปื้อนบาง ๆ มีการรมควัน
 จนสีคล้ำ ยางแผ่นรมควันที่ห่อ มีราสนิมหรือราแดง ได้
 ไม่เกินร้อยละ 20 ของก้อนยาง
 5. ยางแผ่นรมควัน 5 มีผงหรือสิ่งเจือปนขนาด
 ใหญ่ มีฟองอากาศ มีรอยฟองดก ๆ มีสีคล้ำเหนียว
 เหนะหนะเล็กน้อย มีราสนิมไม่เกินร้อยละ 30 ของ
 ก้อนยาง
- ราคายาง การเคลื่อนไหวของราคายาง มีแนว
 ไหมตามราคาตลาดโลกเกือบ และเกือบ ซึ่งจะมีความ
 เคลื่อนไหวเร็วกว่าตลาดอื่นมาก ทั้งนี้ตลาดหลักของไทย
 อยู่ที่ญี่ปุ่น
- ราคาของยางแผ่นรมควัน ขึ้น 1,2,3. จะมีราคา
 แตกต่างกันไปเล็กน้อย โดยเนื้อแล้วราคาของยางแผ่นรมควัน
 ขึ้น 1 จะมีราคาสูงกว่าราคาของยางแผ่นรมควันอื่น ๆ เนื่องจาก
 สะอาดกว่า ใสกว่า คือ ราคาของยางแผ่นรมควัน 1 ในปี 2535
 จะต่างกัน 0.57 บาท/กิโลกรัม และราคาของยางแผ่นรมควัน
 ขึ้น 2 ต่างจากขึ้น 3 ประมาณ 0.48 บาท/กิโลกรัม

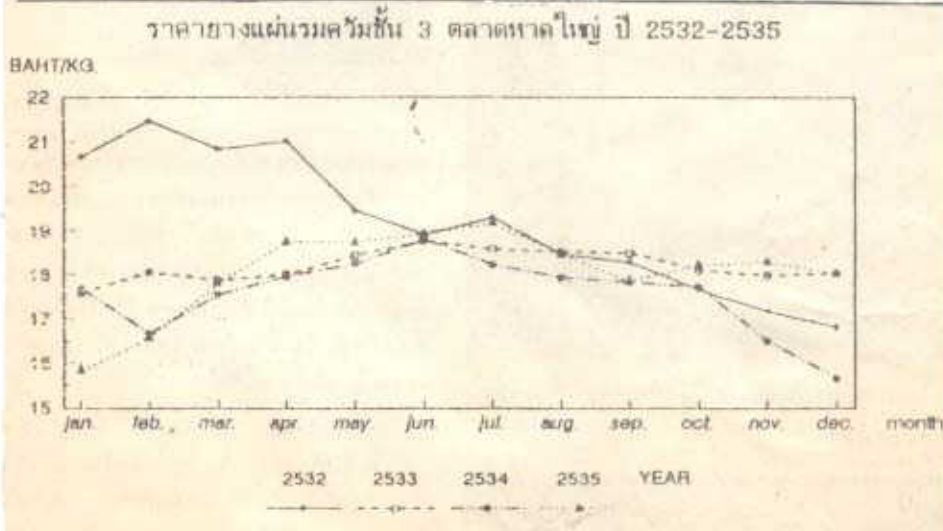
จากกราฟ จะเห็นได้ว่า ราคาของยางแผ่นรมควัน
 ขึ้น 3 ตลาดหลักใหญ่ ปี 2535 มีราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ
 18.09 บาท เพิ่มขึ้นจากกิโลกรัมละ 17.57 บาท ใน
 ปีก่อนหน้าประมาณร้อยละ 2.74

การตลาด

โครงสร้างตลาดยาง ไทยปัจจุบัน มี 2 ลักษณะ คือ

1. ตลาดของผู้ซื้อ คือ ชาวสวนขนาดเล็กมี
 จำนวนมากผลิตยางแผ่นดิบ เวลาขายต่างคนต่างขาย
 มีอำนาจการต่อรองต่ำ ด้วยเหตุนี้ผู้ซื้อจึงมีอำนาจ
 ต่อรองในการซื้อ
 2. ตลาดของผู้ขาย คือ ชาวสวนที่ผลิตยางคุณภาพดี
 และปรับปรุงคุณภาพยาง เวลาขายจะขาย
 ร่วมกันเป็นปริมาณมาก มีอำนาจการต่อรองกับผู้ซื้อ
 มากกว่าตลาดแรก และสามารถจำหน่ายในตลาดใหญ่หรือ
 จำหน่ายกับพ่อค้าส่งออกโดยตรงได้ ซึ่งจะได้ราคา
 ดีกว่า
- ตลาดในประเทศ ยางแท่งและยางแผ่นรมควัน
 ประมาณร้อยละ 5 นั้นจะถูกนำไปแปรรูป หรือ
 จำหน่ายให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศ
 ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตล้อยานพาหนะและอุปกรณ์
 ดึงมือยาง ยางรัดของ รองเท้า เป็นต้น สัดส่วน
 ปริมาณการใช้ในประเทศ พบว่า ประมาณร้อยละ
 31.5 จะใช้อยู่ในรูปยางแท่ง(TTR) และในรูปของยาง
 แผ่นรมควัน (RSS)ประมาณร้อยละ 27.9

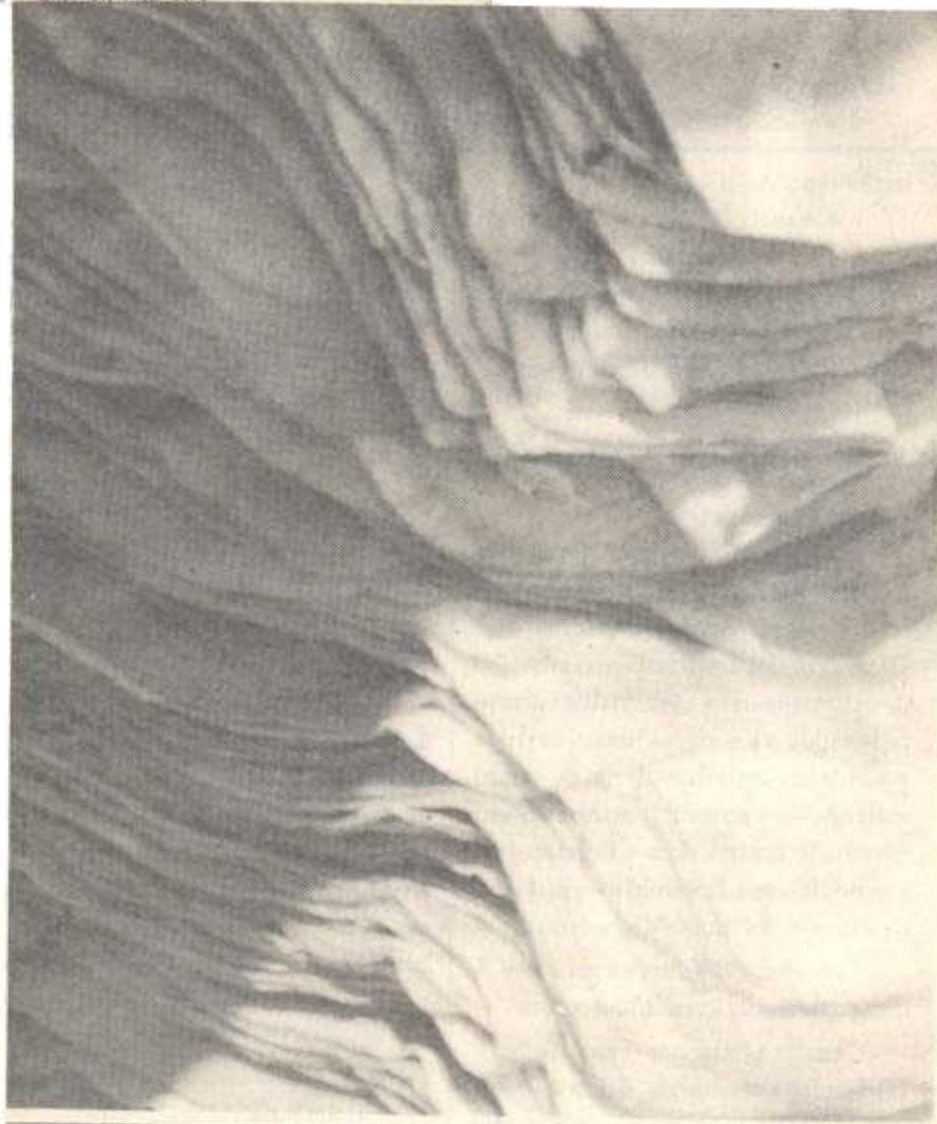
ตลาดต่างประเทศ ยางแท่งและยางแผ่นรมควัน
 กว่าร้อยละ 90 เป็นผลผลิตเพื่อการส่งออก เนื่องจาก
 ไทยเป็นผู้ส่งออกอันดับหนึ่ง เพราะความต้องการ
 การใช้ของตลาดโลกมีมากขึ้น โดยมีผู้ส่งออกรายใหญ่
 จำนวน 4 ราย มีส่วนแบ่งตลาดรวมประมาณร้อยละ
 40 ของปริมาณการส่งออกของประเทศ คือ บริษัท
 ไทยไทยบิกซ์ได้ จำกัด มีส่วนแบ่งตลาดส่งออก
 ประมาณร้อยละ 15-17 รองลงได้แก่ บริษัทไทย-
 สรรพวิบูลย์ จำกัด บริษัทเซาท์แลนด์วิบูลย์
 จำกัด บริษัทศรีวิชัยเอโก จำกัด ประมาณร้อยละ
 10.8 และ 7 ตามลำดับ

การส่งออกยางแท่ง (TTR) ปี 2534 มีปริมาณ ร้อยละ 13 ของมูลค่าการส่งออกทางธรรมชาติทั้งหมด โดยในปี 2534 ไทยส่งออกยางแท่ง ปริมาณ 161,585 ตัน มูลค่า 3,253.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า ร้อยละ 30 และ 11.3 ตามลำดับ ในปี 2535 (ม.ค.-ค.ค.) การส่งออกมีมากกว่าปี 2534 ทั้งปี คือ มีปริมาณ 205,427 ตัน มูลค่า 4,229.6 ล้านบาท

ประเทศที่ไทยส่งออกยางแท่ง (TTR) มากที่สุด ได้แก่ ญี่ปุ่น ประมาณร้อยละ 37.2 เนื่องจาก ญี่ปุ่นมีอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ยางแท่งเป็นวัตถุดิบจำนวนมาก โดยเฉพาะ อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์และอุปกรณ์ รองลงมาคือ สหรัฐอเมริกา 34.1 จีน 11.2 ฯลฯ

การส่งออกยางแผ่นรมควัน โดยรวม ปี 2534 มี ปริมาณ 965,469 ตัน มูลค่า 19,431.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2533 ประมาณร้อยละ 5.7 และ 3.7 ตาม ลำดับ ปี 2535 (ม.ค.-ค.ค.) มีปริมาณการส่งออก 873,605 ตัน คิดเป็นมูลค่า 17,292.8 ล้านบาท ไทย ส่งออกยางแผ่นรมควัน ไปตลาดญี่ปุ่นมากที่สุดถึงร้อยละ 41.1 เนื่องจากไทยเป็นผู้ค้ารายใหญ่ในญี่ปุ่น รองลงมาได้แก่ จีนร้อยละ 16.4 สิงคโปร์ร้อยละ 10.5 สหรัฐฯ ร้อยละ 6.2 ซึ่งในตลาดสหรัฐอเมริกานี้อินโดนีเซียเป็นผู้ ครองตลาดได้มากเป็นอันดับหนึ่ง

ต้นกำเนิดการผลิตยางแท่ง (TTR)

การส่งออกยางแผ่นรมควัน (RSS) ปี 2534 มีมูลค่าการส่งออกประมาณร้อยละ 78 ของมูลค่า การส่งออกทางธรรมชาติทั้งหมด ซึ่งยางแผ่นรมควัน 3 และชั้น 4 มีสัดส่วนการส่งออกมากกว่ายางแผ่นรม ควันอื่น ๆ ประมาณร้อยละ 74.09 และ 17.61 ของยาง-แผ่นรม ทั่วทุกที่ส่งออก เนื่องจากผลผลิตยางแผ่นรม ควัน 3 และชั้น 4 มีมาก

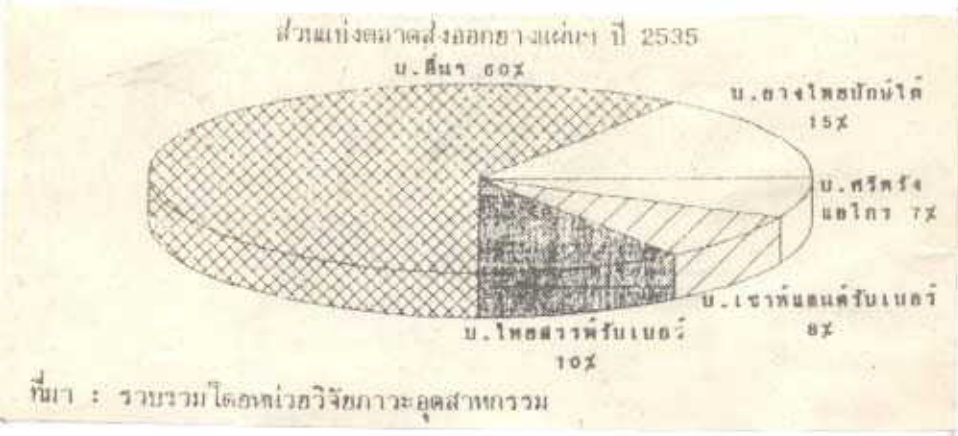
การนำเข้ายางแท่ง (TTR) ตั้งแต่ปี 2534 ถึง ปี 2535 (ม.ค.-ค.ค.) ยังไม่มีการนำเข้ายางแท่งแต่ ในปี 2533 ไทยนำเข้ายางแท่งจากสหรัฐฯ เป็นมูลค่า ถึง 1.4 พันบาท ปริมาณ 1 ตัน ส่วนการนำเข้ายาง-แผ่นรม จะนำเข้าจากประเทศ พม่า และอินโดนีเซีย เท่านั้น และนำเข้าเฉพาะยางแผ่นรมชั้น 3 ขึ้นเดียว โดย ในปี 2534 มีปริมาณการนำเข้า 10 ตัน มูลค่า 180.0 พันบาท ลดลงจากปีก่อนหน้าร้อยละ 50.0 และ 40.0 ตามลำดับ

ปัญหาด้านการผลิต

1. วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต คือ น้ำยางสดให้ผลผลิตต่อไร่ไม่พอ เนื่องจากเกษตรกรยังคงใช้ยางพันธุ์พืชเมืองเป็นส่วนมาก ทำให้น้ำยางที่กรี๊ดได้ให้ผลผลิตเพียง 50 กิโลกรัม/ไร่/ปี เมื่อเปรียบเทียบกับยางที่ได้จากสวนยางพันธุ์ดี ที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยกว่า 200 กิโลกรัม/ไร่/ปี
2. ผู้ผลิตยางในประเทศ ส่วนใหญ่ร้อยละ 95 เป็นเกษตรกรขนาดเล็ก ทำให้การบำรุงดูแลรักษาต้นยางไม่เต็มประสิทธิภาพ เช่น การใส่ปุ๋ยบำรุงรักษาสวนยางหลังจากฝนสารเคมี การกำจัดวัชพืช

4. คุณภาพของยางที่ผลิตได้ ส่วนใหญ่เป็นยางที่มีคุณภาพต่ำ โดยเฉพาะยางแผ่นๆ กว่าร้อยละ 80 จะเป็นยางแผ่นขุ่น 3 และชั้น 4 ทั้งนี้เนื่องจากชาวสวนยางขาดความรู้ความเข้าใจในการปรับปรุงคุณภาพยาง คือ การรักษาความสะอาดในการทำยางแผ่น ซึ่งจะให้มีผลโดยตรงต่อคุณภาพของยาง ผลเราจะได้ที่จะได้ดิบเพิ่มขึ้น

5. ปัญหาอื่น ๆ เช่น ปัจจัยการผลิต ได้แก่ ค่าปุ๋ย ค่ายาปราบศัตรูพืชมีราคาค่อนข้างสูง ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น การเร่งน้ำยาง การแปรรูปยาง การกรี๊ดยางที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และความแปรปรวนของสภาพดินฟ้าอากาศ เช่น การเกิดพายุ

ในสวนยาง การป้องกันโรคหลังจากกรี๊ดยาง เป็นต้น ทำให้ผลผลิตที่ได้ลดต่ำลง ดังนั้น ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยจึงสูงขึ้น

3. ด้านการบรรจุหีบห่อ เนื่องจากการขนส่งยางธรรมชาติจะใช้ถังไม้ ซึ่งประเทศผู้สั่งซื้อไม่ต้องการใช้ โดยอ้างว่าหลังจากการส่งสินค้าถึงปลายทางแล้ว จะต้องถูกเผาทำลายซึ่งก่อให้เกิดมลพิษและเกรงว่าอาจมีโรคและแมลงต่างๆ เชื้อประเทศผู้สั่งซื้อจากถังไม้เหล่านี้

ไต้หวัน เป็นดิน นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านการบุกกรทำค้ายา

ปัญหาด้านการตลาด

1. ราคาของธรรมชาติไม่มีมาตรฐานแน่นอน ยานาจอंतरราคาของยางไทยก็ยังไม่ดี ซึ่งราคาของของไทยจะขึ้นอยู่กับตลาดโลกที่ขงและโกเบ ที่มีปริมาณเคลื่อนไหวเร็วกว่าตลาดอื่นมากทำให้ไทยค่อนข้างเสียเปรียบคู่แข่งอื่น อีกทั้งยังขึ้นอยู่กับความต้องการซื้อ และจำนวนที่ผลิตออกมาด้วย

ปริมาณ-มูลค่าการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นรมควัน ปี 2532-2536

ปริมาณ : ตัน
มูลค่า : ล้านบาท

ปี	ยางแท่ง				ยางแผ่นรมควัน				
	ปริมาณ	อัตราเพิ่ม/ลด	มูลค่า	อัตราเพิ่ม/ลด	ปริมาณ	อัตราเพิ่ม/ลด	มูลค่า	อัตราเพิ่ม/ลด	
2532	126,890	7.8	2,902.3	-11.4	906,342	31.9	21,554.4	10.6	
2533	143,028	12.9	2,922.8	0.7	913,897	0.8	18,736.8	-12.1	
2534	181,585	13.0	3,253.5	11.3	965,488	5.7	19,431.0	3.7	
2535	205,427	ก.ค.	4,223.5	ก.ค.	873,695	ก.ค.	17,292.8	ก.ค.	
(1ค. - 1ค.)	2536*	243,000	ก.ค.	5,000.0	ก.ค.	1,033,000	ก.ค.	21,050.0	ก.ค.

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์
หมายเหตุ : * เป้าหมายการส่งออก

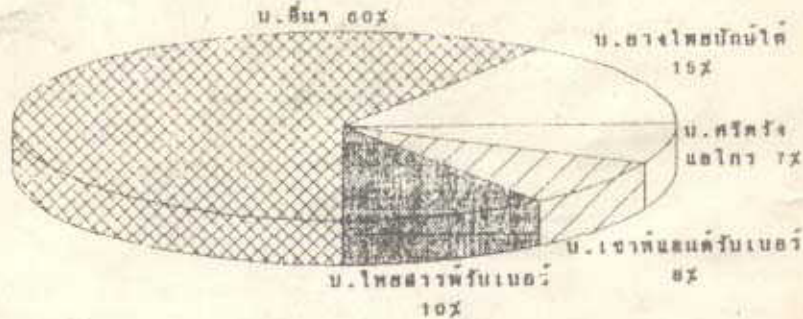
ปัญหาด้านการผลิต

1. วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต คือ น้ำยางสดให้ผลผลิตต่อไร่มีน้อย เนื่องจากเกษตรกรยังคงใช้ยางพันธุ์พืชเมืองเป็นส่วนใหญ่ ทำให้น้ำยางที่กรี๊ดได้ให้ผลผลิตเพียง 50 กิโลกรัม/ไร่/ปี เมื่อเปรียบเทียบกับยางที่ได้จากสวนยางพันธุ์ดี ที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยกว่า 200 กิโลกรัม/ไร่/ปี
2. ผู้ผลิตยางในประเทศไทย ส่วนใหญ่ร้อยละ 95 เป็นเกษตรกรขนาดเล็ก ทำให้การบำรุงดูแลรักษาตามทางไม่เต็มประสิทธิภาพ เช่น การใส่ปุ๋ยบำรุงรักษาสวนยางหลังจากพ่นสารเคมี การกำจัดวัชพืช

4. คุณภาพของยางที่ผลิตได้ ส่วนใหญ่เป็นยางที่มีคุณภาพต่ำ โดยเฉพาะยางแผ่นกว่าร้อยละ 80 จะเป็นยางแผ่นขุ่นชั้น 3 และชั้น 4 ทั้งนี้เนื่องจากชาวสวนยางขาดความรู้ความเข้าใจในการปรับปรุงคุณภาพยาง คือ การรักษาความสะอาดในการทำยางแผ่น ซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อคุณภาพของยาง และรายได้ที่จะได้รับเพิ่มขึ้น

5. ปัญหาอื่น ๆ เช่น ปัจจัยการผลิต ได้แก่ ค่าปุ๋ย ค่ายาปราบศัตรูพืชมีราคาค่อนข้างสูง ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น การเร่งน้ำยาง การแปรรูปทางการกรี๊ดยางที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และความแปรปรวนของสภาพดินฟ้าอากาศ เช่น การเกิดพายุ

ส่วนแบ่งตลาดส่งออกยางแผ่นฯ ปี 2535

ที่มา : รวบรวมโดยทิววิภาวดี สุธาสภาพกรม

ในสวนยาง การป้องกันโรคห้ำจากกรี๊ดยาง เป็นต้น ทำให้ผลผลิตที่ได้ลดต่ำลง ดังนั้น ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยจึงสูงขึ้น

3. ด้านการบรรจุหีบห่อ เนื่องจากการขนส่งยางธรรมชาติจะใช้สิ่งไม้ ซึ่งประเทศผู้สั่งซื้อไม่ต้องการใช้ โดยอ้างว่าหลังจากการส่งสินค้าถึงปลายทางแล้ว จะต้องถูกเผาทำลายซึ่งก่อให้เกิดมลพิษและเกรงว่าอาจมีโรคและแมลงต่าง ๆ เจริญประเทศผู้สั่งซื้อจากสิ่งไม้เหล่านี้

ได้ผู้แทน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านการบุกรุกทำลายป่า

ปัญหาด้านการตลาด

1. ราคาของธรรมชาติไม่มีมาตรฐานแน่นอน ยานาจต่อรองราคาของไทยก็ยังไม่ดี ซึ่งราคาของของไทยจะขึ้นอยู่กับตลาดโตเกียวและโกเบ ที่มีความเคลื่อนไหวเร็วกว่าตลาดอื่นมากทำให้ไทยค่อนข้างเสียเปรียบคู่แข่งอื่น อีกทั้งยังขึ้นอยู่กับความต้องการซื้อ และจำนวนที่ผลิตออกมาด้วย

ปริมาณ-มูลค่าการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นรมควัน ปี 2532-2536

ปริมาณ : ตัน

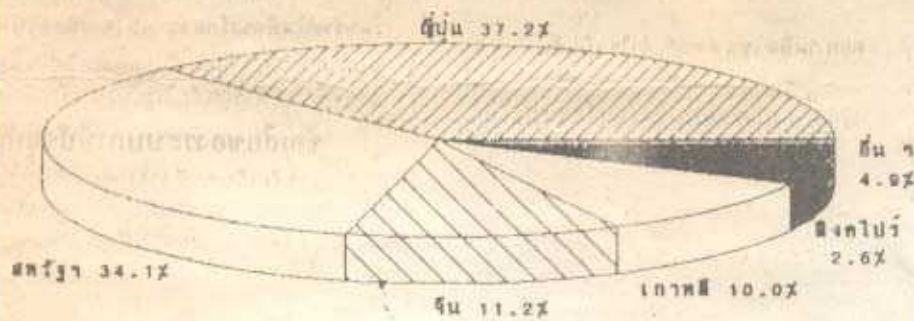
มูลค่า : ล้านบาท

ปี	ยางแท่ง				ยางแผ่นรมควัน			
	ปริมาณ	อัตราเพิ่ม/ลด	มูลค่า	อัตราเพิ่ม/ลด	ปริมาณ	อัตราเพิ่ม/ลด	มูลค่า	อัตราเพิ่ม/ลด
2532	125,850	7.9	2,902.3	-11.4	906,342	-31.9	21,554.4	10.6
2533	143,028	12.9	2,922.8	0.7	913,807	0.8	16,736.6	-13.1
2534	181,585	13.0	3,263.0	11.3	986,469	8.7	18,431.9	3.7
2535	205,427	ก.ล.	4,229.9	ก.ล.	873,805	ก.ล.	17,292.8	ก.ล.
(รวม-รวม) 2536*	743,000	ก.ล.	5,000.0	ก.ล.	1,033,000	ก.ล.	21,050.0	ก.ล.

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

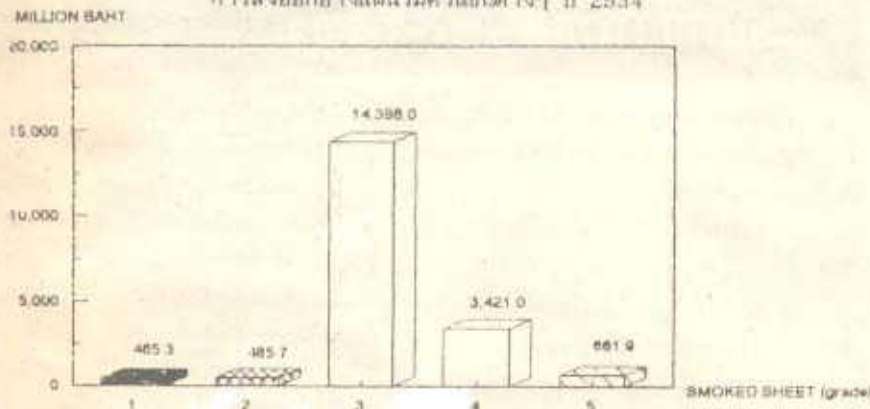
หมายเหตุ : * เป้าหมายการส่งออก

ส่วนแบ่งตลาดการส่งออกยางแท่ง (TR) ปี 2534

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

การส่งออกยางแผ่นรมควันทั้งด่างๆ ปี 2534

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

ปริมาณ-มูลค่าการนำเข้า

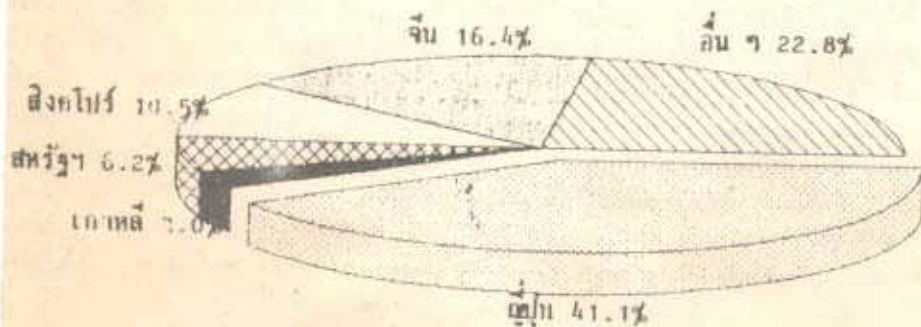
ยางแท่งและยางแผ่นรมควัน ปี 2531-2535

ปริมาณ : ตัน
มูลค่า : ล้านบาท

ปี	ยางแท่ง		ยางแผ่นรมควัน			
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	อัตราเพิ่ม/ลด	มูลค่า	อัตราเพิ่ม/ลด
2531	-	-	-	-	-	-
2532	103	30.3	11	-	169.9	-
2533	1	1.4	20	81.8	300.0	78.0
2534	-	-	10	-50.0	180.0	-40.0
2535	-	-	-	-	-	-

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

ส่วนแบ่งการตลาดการส่งออกยางแผ่นรมควัน (RSS) ปี 2534

ที่มา : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์

2. การที่สหรัฐอเมริกาใช้ระบบ ISO-9000 กับยางธรรมชาติ เพื่อเป็นการรับรองมาตรฐานสำหรับสินค้าที่จะนำมาผลิตเป็นอุตสาหกรรมทุกชนิด โดยที่ตลาดประชาคมยุโรป (EC) จะนำมาใช้ด้วย อย่างไรก็ตามไทยเองได้นำระบบ ISO-9000 มาใช้ด้วยทำให้ปัญหาทั้งหมดไป เพราะจะทำให้สินค้าที่จำหน่ายมีมาตรฐานเดียวกันทั่วโลก

แนวโน้ม

จากการพัฒนาของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยางแท่ง และยางแผ่นรมควัน เป็นวัตถุดิบและการเพิ่มขึ้นของประชากรโลก รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรโลก ที่สูงขึ้น ทำให้การใช้ยางแท่งและยางแผ่นฯ เป็นวัตถุดิบส่วนผสมเพิ่มขึ้นด้วย โดยเฉพาะการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งต้องใช้ผลิตภัณฑ์ยาง ด้วยเหตุนี้ในอนาคตอุตสาหกรรมยางแผ่นฯ ควรจะคำนึงถึงความต้องการและมาตรฐานของผู้ซื้อ ตลอดจนการพัฒนากระบวนการผลิตที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ

มากกว่าที่ข่าวก่อน สักครึ่งของประเทศไทยมีความจำเป็นที่ต้องขยายตลาดยุโรป และสหรัฐฯ ให้เพิ่มขึ้น เพื่อทดแทนความเสี่ยงต่อการส่งออกยางแผ่นฯ อย่างเดียว ในปี 2536 คาดว่า จะมีการส่งออกยางแผ่นฯ เป็นปริมาณ 1,033,000 ตัน มูลค่า 21,050.0 ล้านบาท และปริมาณการส่งออกยางแท่ง 243,000 ตัน คิดเป็นมูลค่า 5,000.0 ล้านบาท